

Marika Tändler-Walenta

CV: (Socioložka), je parlamentní vědecká poradkyně předsedy levicové skupiny v Saském parlamentu Rica Gebhardta. Od roku 2011 do roku 2014 byla parlamentní asistentkou předsedy strany Evropského parlamentu GUE/NGL Prof. Dr. Lothara Bisky. Od roku 2014 je také členkou výkonného výboru DIE LINKE.

Politické důsledky migrace z levicové perspektivy – Německo/DIE LINKE.

Podle současných předpovědí Federálního úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF), Německo zaznamená v roce 2015 mezi 800 000 až jedním milionem uprchlíků. Tato působivá čísla představují pro jednotlivé spolkové země a místní vlády zásadní logistické výzvy. Důvody pro hysterii nejsou podloženy reálnými daty:

V Německu žije 81 milionů obyvatel včetně 8,3 milionu cizinců (to dělá 10% celkové populace). Od ledna do konce října 2015 zažádalo o azyl v Německu 362 000 uprchlíků – což je o 100 000 víc než za celý předchozí rok.

Nejprve uprchlíci přijdou na první registraci v první zaznamenané lokaci. Poté, co je jejich žádost o azyl zaregistrována, obdrží nějaké kapesné. Podle Asylbewerberleistungsgesetz (AsylbLG), které může dosáhnout až 143€ na měsíc na jedince nebo na člena domácnosti. Jakmile uprchlíci opustí místo první registrace, posunou se ke komunálnímu azylovému bydlení nebo do sociálních bytů, kde mají 362€ na měsíc na živobytí. To je méně než standard, který se vyplácí příjemci „Hartz-4,“ což je momentálně 399€¹.

Jenom pokud žádost a azyl byla zaznamenána a odehrál se i osobní pohovor, můžou se uprchlíci dostat do domů místních autorit (Kommunen) a administrativních okresů (Landkreise). To může zabrat několik týdnů. Nyní mnoho uprchlíků stále čeká v tělocvičnách, zda budou jejich žádosti o azyl někdy vyslyšeny.

Současný rekord z roku 1992 kdy bylo během Balkánské války podáno 438 000 žádostí o azyl, bude překonán. Německo by mělo zaznamenat jeden milion uprchlíků, což odpovídá 1,2% celkové populace.

Momentálně to jsou především Syřané, kteří k nám přicházejí ze zničené země. Z pohledu celého roku přišlo mnohem více žadatelů z Balkánů (takřka 100 000.) Ovšem poslední dobou zaznamenáváme méně a méně lidí Jihovýchodní Evropy.

Zároveň počet rasově motivovaných útoků se prudce zvedl – v Německu o 40%. Podle statistik v počtu útoků z rasové nenávisti vede Berlín se 111, následovaný Saskem s 86 a Braniborskem s 73. V Sasku, přesněji v Drážďanech se počet těchto útoků zvedl o 89%. Většina těchto rasistických útoků byla spáchána během posledních tří měsíců roku 2014. Tento nárůst je zjevně spojen s rasistickou atmosférou, která se tvořila kvůli protiazylantským demonstracím a kvůli hnutí PEGIDA. Útoky byly namířené proti žadatelům o azyl a migrantům, kteří žijí v Drážďanech.

Pegida: Patriotičtí Evropané proti islamizaci Západu

20. října 2014 se „Pegida“ poprvé v Drážďanech zformovala pod sloganem „bez násilí a spojení vírou a zástupnými válkami na území Německa“ se 300 účastníky. PEGIDA se skrývá pod rouškou boje proti radikálnímu islamismu a aktivitám ISIS, proti zneužívání azylu, proti ekonomické migraci, proti genderovým stereotypům a hlásá, že chrání hodnoty křesťanského Západu. Ale v jádru zjevně konservativní aliance „Pegida“ bojuje za zpřísnění azylového práva, nacionalistické hodnoty a zastaralé společenské modely.

Naše teze o Pegidě jsou:

Teze 1: Nikdy nedošlo k radikalizaci hnutí PEGIDA, jako rasistické uskupení už vzniklo

Teze 2: PEGIDA zvládla změnit svoji image na „spolek znepokojených občanů.“

Otevřená kritika PEGIDY – i v médiích – jako otevřeně rasistické hnutí, se objevila velmi brzy. PEGIDA odpověděla změnou image na „hnutí znepokojených občanů.“ Jejich proslovy se zmírnily a mediální obrázek PEGIDY se změnil po získání politické pozornosti. Změnilo se z rasistického na hnutí kritizující azyl.

---

¹ Německá obdoba podpory v nezaměstnanosti spojená se sociální podporou

Teze 3: Ne všichni, kdo jsou členy PEGIDY jsou automaticky rasisté

Se změnou tváře PEGIDY se hnutí stalo přijatelnějším pro „normální“ společnost. Především během vrcholu hnutí na konci roku 2014 a začátku roku 2015 se jejich akcí účastnili „nejen“ rasisté, ale opravdu také i občané s obavami a lidé s naprosto jinými problémy než s těmi, které představuje PEGIDA. Ale s růstem se základní rasistické motivy organizátorů PEGIDY nezměnily.

Teze 4: Nejednoznačnost vládnoucí třídy zapříčinila růst PEGIDY.

Mýtus radikalizace mohl tudíž vzestoupit, jenom protože byla PEGIDA příliš dlouho ignorována vládnoucí politickou elitou, potom bagatelizována, potom kontaktována a nakonec odsouzena.

Teze 5: Nedávný nový zisk PEGIDY není překvapivý

Nedávný růst PEGIDY má hodně co do činění s politikou vládnoucí třídy, která se stále snaží reprodukovat argumenty pravicových populistů.

Teze 6: Pozice DIE LINKE je přesně proti PEGIDĚ. Tato jednoznačnost bude naší silou. Budeme brát strach lidí vážně, pokusíme se přesvědčit a vzdělat je bez toho, abychom přijali pozici populistů. Samozřejmě kvůli našemu lidskému přístupu ztratíme část voličů.

Samozřejmě existují lidé, kteří nás volili přes naši azylovou politiku. Nicméně azylová politika je jedním ze základních principů levice. Lidé pozorují naše činy jakožto DIE LINKE. Bojujeme za perspektivu pro každou jednu osobu, která tu žije.

Alternativa pro Německo (AfD) jako politická odnož Pegidy

Demarkační strategie AfD jsou kulturní spory. První úroveň kulturních sporů je kulturní separace podle systému „my“ a „oni,“ inspirovaný konceptem etnopluralismu podle „Nové Pravice,“ a mýtem homogenního národa. Konspirační teorie jsou to podané dobře jako proti-establishmentové postoje a nepřátelství vůči migraci. Druhá úroveň kulturních sporů vychází z ekonomického pole. Myšlenka kulturního zápasu mezi těmi, co něčeho dosáhli/pracující třídou a prekariátem/příjemci. AfD nabízí „vyloučení“ nebo čistě „ohraňování,“ jako možné řešení. AfD nemá žádný koncept orientovaný na řešení problémů, má pouze politiku založenou na děšení lidí.

Rada DIE LINKE se rozhodla ustanovit pracovní skupinu na přípravu doporučení pro akce směřující k vypořádání se s AfD. Tato doporučení jsou následující:

1. Proti normalizaci AfD

Politická akce proti AfD bude provázena protichůdnou „normalizací“ strany.

Nejen pomocí médií musíme zajistit, že bude poukazováno na to, že AfD není demokratickou alternativou.

Politické, organizační a personální překryvy s extremistickou pravicí budou skandalizovány. AfD se nesmí stát normálním partnerem veřejnosti, médií a politiky. Z tohoto vychází naše politická akce.

2. Žádné žádosti, dohody nebo aliance s AfD

Především potřebujeme značnou politickou pozornost. Konkrétněji musíme jasně analyzovat a odmítnout pokusy o zavedení pravicové ideologie do sociální politiky nebo, například, nebo o protestní návrhy

3. Co se týká AfD odmítáme jakékoliv omezování demokratických práv

4. Materiály pro obsahovou a politickou debatu

Všichni členové parlamentů, zaměstnanci a podporovatelé demokratických organizací jsou zváni k tomu, aby vedli obsahovou a politickou konfrontaci s AfD. Vhodné materiály budou vytvořeny pro veřejnou debatu ve spolupráci s partnery.

5. Analýza

DIE LINKE bude pokračovat v analýze otázky, proč získala AfD více než 10% voličů a jak AfD může být oslabena (v nadcházejících volbách.) Zároveň musíme přesně vědět, kde AfD stojí.

Shrnutí:

Nejprve, můžeme konstatovat, že bylo možné zorganizovat spolu s Pegidou první mimoparlamentní extrémně pravice hnutí v Německu. Pod rouškou Pegidy se skrývají lidé z našeho bezprostředního okolí: sousedé, kolegové, zkrátka „obyčejní občané.“ Zde se buržoazie dává do aliance s pravice scénou, což není nic nového, bereme-li v potaz události v Rostocku v Lichtenhagenu v roce 1992.

Konkrétně v Sasku, kde posledních 25 let dominovala strana Angely Merkel, Křesťanská demokratická unie (CDU), se brzy stalo zjevným, že Pegida je kolébkou nové vládnoucí elity. Po transformačním procesu v roce 1989 se mnoho životů zlomilo. Lid Sasku byl zasažen nezaměstnaností a její hrozbou. Ve spojení s Agendou 2010 a zavedením systému Hartz 4, sociální a kulturní vyloučení vedlo k vyloučení politickému v následujících letech. Jako výsledek toho, že se zástupci pracující třídy začaly rozlišovat na vrchní (především politickou elitu) a nižší (pobíratelé sociálních dávek, bezdomovci, uprchlíci...). V posledních letech míra nezaměstnanosti klesla (1999 = 17,2%; 2005 = 18,3%; 2009 = 12,9%; a v roce 2014 = 8,8%), mzdy se mírně zvýšily a míra spokojenosti se postupně zvyšovala. Až nyní přichází údajné „migrační proudy.“

Ale: Problémem nejsou uprchlíci. Sociální stát, vzdělávání, zdravotnictví a sebe-zaměstnanost se staly statky, které už nejsou od státu dostupné, musí se o ně individuálně bojovat. Obzvláště závažně to vypadá v kontextu toho, že migranti a uprchlíci se jakési podpory dočkávají. Takže Uprchlíká politika je také sociální politika.

Angela Merkelová řekla „Zvládneme to,“ už ovšem neřekla jak.

Naším úkolem je vyjádřit jasné odpovědi, což znamená, že musíme zformulovat konkrétní koncepty. Jednou z možností je myšlenka „zákonu o povolení imigrace“ nebo „Posuzování útěku“ navrhované Katjou Kippingovou a Berndem Rixingerem na Evropské úrovni.

Téma uprchlíků a azylu je základní problematikou současnosti a navždy změní naši společnost. Už nyní je jasné, že Evropa bude změněna.